

PETR A. BÍLEK

Generátory
národního pohnutí
a další **mučičí**
stroje

S

PETR A. BÍLEK

**Generátory národního pohnutí
a další mučící stroje**

Ilustrovat to myslím jde na příkladu vesnické hospody, v níž se po léta scházejí na pár piv místní štamgasti, kteří kromě konzumace tráví čas také mluvením.

PETR A. BÍLEK

Generátory národního pohnutí a další mučicí stroje

Pistorius & Olšanská

Příbram 2019

Tato kniha vychází s laskavou finanční pomocí Ministerstva kultury České republiky a stipendijního fondu Filozofické fakulty Univerzity Karlovy.

Publikace byla redakčně připravena v rámci semináře nakladatelské praxe na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.

Text © Petr A. Bílek, 2019

Koláže © Miroslav Huptych, 2019

Typografie © Lubomír Šedivý, 2019

ISBN 978-80-7579-056-9 (PDF)

ISBN 978-80-7579-055-2 (tištěná kniha)

Úvodem

Před osmi léty jsem v návalu autorské ješitnosti dal dohromady první soubor své časopisecké publicistiky. Kniha *Mikešova aféra a jiné případy* nesla podtitul *Kapitoly o zaneřádném kulturním prostoru* – právě téma zanášení či devastace veřejného prostoru mi přišlo natolik nosné a produktivní, že snad opravňuje činit z publicistických výtvorů soubor, který si knižním vydáním říká o nadčasové spočinutí v regálech knihoven.

Nynější „pokračování“ by mohlo nést podtitul *Glosy o zaničování kulturního prostoru*. Nedávám jej nicméně do názvu nejen proto, že by mohl zavánět lacinou elegičností, ale taky proto, že nechci laskavému čtenáři vnucovat pocit, že vskutku žijeme v době, v níž můžeme být svědky tak zásadních zániků. Což mi nijak nebrání, abych sám tento pocit v sobě nosil a živil. A proto i články shromážděné v této knize zpětně čtu jako bezmocné výkřiky Lotovy ženy, která se ohlíží a vidí kolaps symbolického „města“, garantujícího těm, kdo se v něm ocitli, možnost nepřetržitě vyjednávat o svém postavení v tomto prostoru a o nárocích, jež se na vzájemnou interakci a užívání tohoto prostoru kladou. Veřejný kulturní prostor předpokládá ochotu a schopnost komunikovat prostřednictvím symbolických, tedy dodatečně či uměle utvářených významů, jež se stávají srozumitelnými i proto, že víme něco o tom, kdo a s jakým účelem tyto významy produkuje. Tento prostor nebyl v uplynulých letech zprivati-

zován, jak jsem se v *Mikešově aféře* snažil s neblahým tušením „předpovědět“. Byl nahrazen McLuhanovskou „globální vesnicí“, tedy virálně fungujícím prostorem sociálních sítí a dalších zcela virtuálních míst, v nichž dosavadní pravidla a postupy nefungují a fungovat nemohou. To lze jistě brát jako přirozený evoluční a technologický vývoj. Zároveň ale nelze přijmout, že tento virtuální prostor je jen novou verzí, dalším dílčím posunem podoby původního veřejného kulturního prostoru, jak se v našich končinách etabloval od doby osvícenství.

V čem že je onen zásadní rozdíl? Ilustrovat to myslím jde na příkladu vesnické hospody, v níž se po léta scházejí na pár piv místní štamgasti, kteří kromě konzumace tráví čas také mluvením. Byť s plynutím času někteří přestanou chodit či zemrou a jiní chodit do hospody začnou, vzniká a trvá zde koherentní vazba, v níž právě vyřčené tvrzení se vždy váže i na to, co promlouvající říkal včera či před rokem, na povědomí o tom, co svým mluvením sleduje, ke komu či s kým rád mluví a koho ignoruje a tak dál. Někdo si tedy v tomto prostoru za léta vybuduje respekt a je mu nasloucháno pozorně a je mu rozuměno, protože se ví, že je takový a že naopak tento jeho postoj je zcela nový. A jinému se, jen co otevře ústa, dostane reakce: „Vždyť ty seš úplně blbej a o tomhle přece vůbec nic nevíš, pij si to pivo a drž hubu a nech mluvit Karla, ten tomu rozumí.“ Názory a postoje se zde vážou na spolehlivě (byť třeba předsudečně a nespravedlivě) „přečtenou“ identitu toho, kdo mluví. V prostředí sociálních sítí, které se tváří jako nová podoba veřejného prostoru, funguje komunikace i rozumění zcela jinak. Léty budovanou čitelnost referenta či recenzenta kulturní rubriky, jež umožňuje

čtenáři rozumět, proč to či ono na hodnoceném výtvoru oceňuje či kritizuje, nahrazuje luzný zjev a v rychlokursu zručně osvojená gesta booktuberky, která danou knihu nabízí jako zcela jedinečnou událost, uchopitelnou a srozumitelnou, aniž by bylo třeba zhlédnout jejích dalších patnáct youtubových recenzí. Tam, kde ještě donedávna fungoval hybridní „infotainment“, tedy kombinace informativnosti a zábavnosti, nastupuje ve virtuálním prostoru komunikace oslovující pouze emotivní složky vnímání. Nikterak nepřekvapí, že obdobně se pak ale na základě emocí začneme stavět i k otázkám, jež bývaly ve zdravém společenství doménou vyhrazenou pouze a jenom rozumu – například ve volbách či názorech na politické či společenské dění tak vůbec.

U booktubera máme alespoň možnost dohledat jeho booktuberskou historii a vyvozovat z ní snad i nějaké hodnotové soudy či jiné projevy, jež mohou nabídnout koherentní celek bytosti, která vykazuje jakousi integritu. Podmínkou to ale není a dělat to napadne asi málokoho. Na webových diskusních fórech a na sítích určených ke švitoření názorů a postojů je pak už jakákoli personální historie i integrita zcela vyloučená. A přesto je většina z nás ochotna zdarma vytvářet obsah těchto stránek a přistoupit na mediální podobu, v níž vše starší nenávratně mizí a stává se nedohledatelným. Absurditu tohoto „diskutování“ snad nejlépe vyjadřuje úzus debatérů v kulturní rubrice serveru *Novinky.cz*, kteří na nekrology osobností, jež nejsou součástí jejich kulturní encyklopedie, nejčastěji reagují tak, že světu sdělí „Neznám“. Různé varianty tohoto postoje (rozvinuté třeba o „a nebude mi chybět“) zde navíc získávají i nejmíc

souhlasných „lajků“. O využívání různých anonymizérů či profilů, díky nimž se ke ztrátě personální historie připojuje navíc i nejistota, s kolika že lidmi vlastně diskutuji, už ani nemluvě.

Přestože si myslím, že představu smysluplného veřejného kulturního prostoru již nemá smysl držet při životě, shrnuji své žurnalistické glosy z let 2011 až 2019 do této knížky. Vede mne k tomu především velký a nedosažitelný vzor: Za pár let uplyne již celé století od doby, kdy Vilém Mathesius vydal svoji knihu *Kulturní aktivismus* (Praha: G. Voleský, 1925). Mathesius v ní uplatnil tehdy nové a živé ideje amerického pragmatismu, chápaního myšlenky ne jako výtvořiny hodné pozdějšího obdivování a vysvětlování, ale jakožto nástroje na drobné, postupné proměňování světa k lepšímu. Kniha nesla podtitul *Anglické paralely k českému životu* a Mathesius v ní srovnával řadu jevů a rysů anglické kultury, školství a dalších kulturotvorných sfér s jejich stavem v českých zemích. Protože bral v potaz stav v letech popřevratového bourání a rekonstruování, nevycházel mu z toho obrázek generující vlasteneckou hrdost. Srovnání s kulturou tradiční a vrcholně rozvinutou mu umožnilo formulovat nároky a naznačovat cesty, jimiž by se u nás mohly a měly věci dělat lépe. Byť mi chybí jak Mathesiův pozitivní model, s nímž český stav srovnává, tak i jeho nezlomná víra, že zlepšení lze dosáhnout, samotná idea vyjádřená titulem *Kulturní aktivismus* mi byla vždy blízka a asi už to tak zůstane i na zbytek života. Tudíž tento soubor – ve vší skromnosti – míním jako připomínku velkého a bohužel už dávno pozapomenutého spisu Viléma Mathesia.

Dalším důvodem k rozhodnutí vydat to, co bylo určeno k denní spotřebě a poté hned k rychlé cestě do depozitářů, v nichž pár

knihoven z povinnosti skladuje noviny a časopisy, je pokušení. Rozumí se, že do knih patří nadčasové, neboť knihy jsou médiem, jež si může nárokovat věčnost. Ale zároveň vyrábět cosi nadčasového není žádná výzva, protože když o to nikdo ze současníků nestojí a nikomu to nic neříká, může se autor snadno utěšovat iluzivním pomyslením, že až ty další generace jej pochopí a docení. V našich oborech píšeme odborné studie či knihy, jež k této nadčasovosti jaksi přirozeně směřují, protože se vrství na hromady knih, které už na podobná témata sepsaly stovky lidí před námi. A když tyto studie či knihy vyjdou, čte je dvacet, možná padesát či sto čtenářů, s nimiž ale myšlenkové výkony, jež tam snad jsou obsaženy, obvykle nic nedělají, protože tito čtenáři se věnují zas jiným tématům a potřebují jinou terminologii či koncepty. Takže je čtou jen ze slušnosti, zvědavosti a s nadějí, kdyby tam náhodou něco inspirativního našli. Zde shromážděné glosy ke dni byly psány bez ambice po vyjadřování trvale platných postulátů a jejich genezi rámovala především potřeba dodržet termín a najít téma, které by odpovídalo žánru a rozsahu. Protože ale u většiny těchto glos stálo navíc taky autentické naštvání a často i fascinace tím, že něco takového je vůbec možné, zkouším tímto sebráním, nakolik mohou být takové naštvání či fascinace přenositelné od člověka k člověku, ale i skrze šíří rychle plynoucího času, který během pár let odvál zmiňované události a někdy taky jejich protagonisty do zapomnění. A v tom je ono pokušení: Nestalo se náhodou něco z toho, co bylo původně jevové a doslovné, obrazným, symbolickým? Nevypovídá to, i když je to vytrženo z původního kontextu, který už jsme dávno zapomněli?

Protože nejde o výkony, v nichž by každé slovo bylo důkladně prověřeno a testováno, je rozvolněná i zde prezentovaná podoba všech textů: Někdy se stávalo, že redakční prací byla původní verze textu vylepšena – v těch případech jsou vloženy tyto publikované verze. Zde bych chtěl z celého srdce poděkovat Ondřeji Nezbedovi, redaktorovi *Respektu* v časech, kdy jsem tam publikoval zde sebrané kratičké glosy. Pečlivost, erudice a empatie, které při redigování projevoval, jsou pro mne i po letech zářným příkladem redigování, kterým uměl z polotovaru dotvořit úhledný pokrm a zabránit, aby se servírovala jídla zcela nedopečená. Někdy naopak převážil pocit, že původní verze dnes působí svěžeji než verze publikovaná, a v takových případech dávám přednost rukopisnému před publikovaným zněním. Pro knižní vydání jsem také v textu udělal drobné stylistické úpravy, které měly odstranit stylizační či jazykové prohřešky, ale někdy také projasnit textovou srozumitelnost. Nesnažil jsem se nicméně výchozí texty aktualizovat ani přeformulovávat či škrtnat celé pasáže, aby se z nich nesmyla pěna toho dobového. Dnes již často pozapomenuté a obskurní aktéry dobového dění (copak asi dnes dělá třeba někdejší ministr školství Dobeš?) si laskavý čtenář v digitálním věku snadno může pomocí několika kliknutí vygooglovat sám. Tato kniha by mu možná mohla nabídnout dílčí položku pomyslného archívu, z níž se dozví, co mne (a snad i jiné figurky na šachovnici zanikajícího kulturního prostoru) pájilo třeba v září 2013.

Daň z přidané hlouposti

„Člověku, který trpí hladem, se blbě čte,“ zdůvodnil nedávno Zdeněk Škromach, proč sociální demokraté budou bojovat za nižší DPH spíše u potravin než u knih.

Nechme stranou lákavé úvahy, jak velmi příjemně se – soudě dle postavy – již léta muselo číst panu Škromachovi. Stranou ale naopak nelze ponechat materialisticko-konzumní logiku, kterou nám daný výrok podsouvá: Kvalita našeho čtení závisí spíše na tom, co napustíme do žaludku, než na tom, co čteme. Stejná logika, zdá se, bohužel funguje i u vládnoucích reprezentantů opačné strany politického spektra, kteří nadále trvají na rozhodnutí vřadit Česko novou sazbou DPH u knih do společnosti Albánie, Běloruska a Bulharska.

Zvýšení sazby DPH na knihy nezničí totiž velké nakladatele a knihkupce, a tudíž nezničí ani knižní trh. A ti malí zmizí neviditelně: Nerýsují se tu působivé scénáře hladových bouří a opuštěných výrobních hal. Nezmizí ani hlavní typ knižní produkce, tedy komerčně úspěšný střední proud. Zmizí však různorodost toho, co se rodí na okraji. Jistě, dalo by se působivě ve škromachovsko-nečasovském duchu bědovat, že když není na základní sociální potřeby, musí jít kulturní „nadstavba“ stranou. Jenže ona diverzita, jež zmizí, vezme s sebou i zbytky vzdělanosti, kterou právě knihy produkují.

Jen jeden příklad. Z třiceti nejprodávanějších titulů naučné literatury (tedy všeho, co není beletrie či knihy pro děti) za rok 2010, jak je eviduje web Svazu českých knihkupců a nakladatelů, je sedm kuchařek, čtyři knihy zákonů a předpisů, čtyři knihy

jsou v žánru „četba této knihy vás naučí dosáhnout všeho, čeho si přejete“, tři knihy jsou cestopisné a mezi třicet nejprodávanějších knih se vešly i tři kalendáře. Tituly naučné literatury, které mají na rozdíl od výše zmíněných žánrů potenciál produkovat vzdělanost, tedy špičku pyramidy nezaplňují ani z jedné třetiny. Zvýšení sazby DPH na knihy přežijí ti nejsilnější: monopolizované hlasy a jejich výklady světa. Vyhyne různost, polyfonie, svobodná volba. Totalita se tomu říkávalo.

(Lidové noviny, 30. března 2011)

Byrokratem rád a s chutí

Předloni vydal britský publicista Mark Fisher útlou knížku *Kapitalistický realismus: Proč je dnes snazší představit si konec světa než konec kapitalismu*. Vloni vyšla i česky. Následovala dosti vydatná kritická recepce, která se točila kolem stěžejní pasáže úvodní kapitoly, v níž Fisher rozšiřuje pojem kapitalistického realismu z „pouhého“ označení typu kulturní produkce na celospolečenskou charakteristiku neoliberálního kapitalismu tak vůbec. Proto se „levicovní“ recenzenti smutně ptali, zda skutečně máme rezignovaně a realisticky přijmout podmínky, z nichž není úniku, zatímco ti „nelevicovní“ si kladli otázku, zda Fisher nenabízí líbivý, ale příliš plytký výklad složitých problémů. Spíš než vstupovat do tohoto sporu mi přijde užitečné upozornit punkery i akademiky na blog Marka Fishera k-punk.abstractdynamics.org, kde nabízí mnohem dynamičtější vhled do dění, které pálí soudobé britské intelektuály. Pro ty naše může být užitečná třeba četba debaty o tom, jak interpretovat poslední mistrovství světa ve fotbale. Třeba si při četbě uvědomí, že narcistní strach, aby v životě nenapsali či nevyšlovi i profánnější jméno než Richard Weiner či Einstürzende Neubauten, je poruchou, kterou by bylo užitečné léčit.

Jelikož mne revoluční touhy měnit svět k lepšímu opustily už s dovršením Kristových let a zbyla mi jen nutkání revoltující, netrápí mne hledání alternativ k pasti kapitalistického realismu zas až tolik; mohlo by tu být mnohem hůř a hůř tu už i bývalo. Na Fisherově knize i na jeho dalším publicistickém snažení mi proto přijde mnohem zajímavější analýza soudobé

byrokratizace. Jeho teze je dosti jednoduchá, jak se ostatně na punkera sluší: Neoliberalismus sliboval eliminaci byrokracie, ale namísto toho spřádá síť tržního stalinismu, v němž je jakýkoli tvůrčí potenciál převeden do řeči bodů, čísel a ukazatelů zisku. (Kdyby Fisher uměl česky, jistě by jej zaujal i náš pan prezident a jeho opakovaný a snad i autentický údiv, že může v tomto světě být něco tak obskurního jako nezisková společnost, když je přece přirozené, že jakákoli činnost má být zisková.) Fisherova nová byrokracie je ovšem odlišná od té minulé: Dřív byl člověk k byrokratizaci svého činění nucen a dělal to jenom s odporem, dnes už si ale tuto potřebu internalizoval a byrokratizuje dobrovolně, ba dokonce s vírou, že tím cosi užitečného získá. A výskyt hlav chytrých, ale ochotných strčit si ji do oprátky s pocitem, jaký mám fištrón, mne udivuje. Příkladů by se našla přehršle; proto jen letmo ze dvou soudků.

Na akademické půdě se už zas hemží politici. Je tam potenciál voličský, kádrový, ale hlavně podnikaví loutkoherci v pozadí zavětrili, že jde o vydatné pole k privatizaci, jen když se na to půjde chytře a tvrdě. A tak se u nás na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy vyskytl v rychlém sledu Nečas i Špidla. Jak známo, na akademické půdě je politická agitace zakázaná. A tak tedy první přijel jako premiér, druhý přiběhl jako expert na sociální problémy; jako by z nějakých stran ani nebyli. Jak na to zareagovalo vedení fakulty? Místo aby jim svými těly bránili ve vstupu, nařídí uklízečce – „Bábo, i v tom podloubí před budovou to koštětem zametou.“ A protože vrcholoví akademici nekřičí „Vari od našeho prahu“, citování literatury se ujal sám premiér: Že se nám to může nelíbit, že můžeme nesouhlasit, ale to je tak je-

diné... Inu, namísto očekávatelné balady erbenovské (vysoké školy si musejí utáhnout opasky) uvede mocipán grotesku cimrmanovskou. A my se usmíváme a lísáme, že jsme si názory vyjasnili a že třeba se milostiví nahoře ustrnou a peníze na vědu pošlou.

A příklad druhý: Letos v únoru opět zasedla grantová komise Ministerstva kultury ČR pro podporu vydávání neperiodických publikací a přidělila zhruba čtyři milióny korun na tento rok na podporu vydávání české, dětské a překladové literatury a děl s náročnou ediční přípravou. Komise má plnit trudný úkol: Rozhodnout, zda Maeterlinck podpořen bude a Jarry nebude. Místo toho ale trénuje přihrávku řečenou malá domů: Jedním z nejúspěšnějších žadatelů bylo nakladatelství Pulchra, kterému komise z šesti žádostí čtyři přiklepla a pátou posunula s nadějí do podzimního kola. Jde o nakladatelství, které právě vydalo další knihu z velkovýrobní ministerského úředníka Radima Kopáče, tentokrát ve spolupráci s Alenou Blažejovskou, jež je shodou náhod také členkou dotyčné komise. Naplňuje se tak Fisherova teze o iluzi užitečnosti byrokratického konání: Velmi úspěšní byli právě ti vydavatelé, kteří měli v komisi své lidi. Komise poskytla zástěrku odbornosti a v jejím skrytu pak už byrokratický úd koná sám a pro své potřeby: Zveřejněný zápis výsledků říká, že v rámci kategorie Program podpory významných a mimořádných kulturních akcí bylo přiděleno 600 000 Kč nakladatelství Olympia na vydání knihy *Cesty za krásou a poznáním: Turistický lexikon ČR*. V zápise je to odlišeno kurzívou, která vysvětluje: „mimořádná kulturní aktivita, která nebyla projednána literární komisí“. Inu, projednána nebyla, ale svezla se

s přidělováním a jedna kniha tak dostala více než třetinu peněz určených na devatenáct podpořených titulů. Ona „mimořádná aktivita“ je přitom běžným komerčním průvodcem, který nesplňuje žádný z rysů, které jsou deklarovaně podporovány. A to ani kdyby to chtěli úředníci svést na náročnou ediční přípravu, protože de facto jde o druhé, doplněné vydání knihy *Turistický lexikon A–Z: Čechy, Morava a Slezsko*, vydané již v roce 2001.

Člověk by čekal, že členové komise čtou zápis o tom, na čem se usnesli, a že když tam uvidí takové kukaččí vejce, budou následovat otevřené rezignační dopisy a protesty, že k těmto hrátkám svá jména nepropůjčí. Namísto toho ale slyšíme ticho po pěšině, protože pocit, že jsem byl k mocenskému rozdělovacímu úkolu povolán, je zřejmě hřejivější.

A tak lze nakonec Marku Fisherovi, našťvanému stavem britské společnosti, stejně jen závidět, protože má-li člověk čas a možnost sednout si a k publikované interpretaci fotbalového mistrovství světa, kterou sepsal Terry Eagleton, vytvářet svoji konkurenční interpretaci, nežije zase v tak špatném světě.

(A2, č. 11, 25. května 2011)

Jak se nám Karel Poláček při maturitě promítal

Průběh státní maturity vzbudil vášně i mediální debaty vcelku očekávatelné: Ministr a úředníci hájili verzi, jež se jim jevila takřka jako svatý obrázek, opozice všech sort dštěla oheň pekelný, byť světelné meče, které vytáhla, připomínaly ty z plastu a na baterie. V celém tom kolotání bitvy o budoucnost vzdělání i stamilióny, které se na státní testování vynaloží, však svou pěknou rolí zaujala společnost EDUin a její „odborný konzultant“ Tomáš Feřtek.

Pan Feřtek prokázal své schopnosti už tím, že se rozhodl medializovat své názory právě v *Lidových novinách*, kde už před pár lety pojali rubriku komentářů a diskusí tak, že jde hlavně o to, prezentovat výrazný a nečekaný názor; hlásat může člověk sebevětší kravinu, ale vychází-li tato kravina z pevného přesvědčení, je vítanější než nějaká argumentace, o interpretaci problému ani nemluvě. Kdysi intelektuálnímu deníku dnes vládne styl, který ilustruje titulek článku Marty Švagrové Bystrovové o výstavě normalizačních fotografií: „Jak jsme žili? Radši se ani neřívejte“. Proč se tedy vůbec píše o něčem, na co se dívat nemáme, a proč článek nabízí obrazovou galerii, zůstává záhadou redakční politiky tohoto listu.

V polovině června pan Feřtek v *Lidových novinách* nabídl rozbor pěkně nazvaný „Dobeš vs. Bajza, příběh jedné úlohy“, v němž se jádrem sporu stala maturitní otázka ohledně toho, kdo mluví v citátu z Poláčkova vyprávění *Bylo nás pět*. Úryvek popisuje vypravěčův pobyt v peřinách, při němž si vyprávějící Petr Bajza představuje, že je krtkem či jezevcem; maturitní

otázka se pak ptala, kdo mluví, a očekávala, že každý adept maturitního vysvědčení odpoví, že vypravěč. Pan Feřtek ovšem medituje a vidí problém jinak: „Ten, kdo knihu dobře zná, by mohl zvažovat, jestli ji nelze považovat třeba za vzpomínku Karla Poláčka na mládí, kdy převtělen do hrdiny Petra Bajzy popisuje dění na malém městě.“ Čili že jako tu mluví také autor, který se projektuje do postavy. Tím chce zpochybnit odpověď správnou (mluví tu vypravěč) a doložit, že celý maturitní test je obdobně vratký a špatný, neb jak správně říká, „správná odpověď musí být vždy jen jedna“. Milý pane Feřteku, to by ale pak v přírodopisu mohl někdo zapřemýšlet a říci, že plži a mlži, které dobře zná, jsou si navzájem bližší než hlavonožci, a proto je celé členění měkkýšů na třídy nesmyslné a on odmítá, aby z toho byl zkoušen. Ano, Karel Poláček se jistě mohl projektovat ledaskdy ledaskam. Ale jak poznáme, že teď se do Bajzy v textu projektuje a teď už zas ne? I kdyby to někomu napsal a korespondence se zachovala, co by to mohlo znamenat, že se projektoval? Projektoval se zcela (že se jako stal na chvíli Bajzou), nebo jenom tak trochu, bokem, napůl? A nemohl se také zároveň projektovat do Zilvara z chudobince? Byl dost chudý na to, aby toho byl schopen? Mohl se také projektovat do otce Bajzy? Do paní Bajzové by se projektovat také mohl, nebo z muže do ženy se dokáže promítat jen transvestita? Zkoušel si Franz Kafka, jaké je to být nestvůrným hmyzem, když takto transformoval Řehoře Samsu?

Jakmile rozjedeme takovýto řetězec pochybností, klademe otázky, na něž literární věda neumí reagovat, stejně jako astronomie neumí reagovat na laikův úžas, jaká že závrať jej popadá,

když kouká do hvězd. A není to tím, že by literární věda byla blbá; blbost se ztělesnila v „selském rozumu“ toho, kdo mluví o odborných věcech literárních z toho titulu, že sám taky knihy četl a na gymnáziu se literaturu učil. Je to totéž, jako kdybych se na vesnici nabízel, že sousedům zabiju prase, mrtvolu rozbourám a jitrnice udělám, protože rád pozoruju v zoo zvířátka a na gymnáziu jsme pitvali žížalu.

S obdobným „selským rozumem“ odborného konzultanta by šlo zpochybňovat matematickou propozici „Nechť A je větší než 1“ poukazy na to, že dobře známe případy, kdy A bývá o hodně menší. Šlo by bojkotovat výuku o přímce, protože to, co pedagog namaloval, se nejeví jako úplně přímé. Jde prostě jen o dohodnuté pravidlo, že ve verbálním vyprávění mluví buď vypravěč, anebo postava; autor mluvit nemůže, jelikož text je dvourozměrný a autorské panděro se do něj tudíž nevejde. Jde o pravidlo, které potřebujeme, protože jinak věci přestanou dávat smysl a nepůjde o nich smysluplně mluvit vůbec. Máme-li připustit, že se autor Poláček promítl do vypravěče Bajzy, a že tudíž Bajzovými ústy mluví autor, musíme pak pro arcibiskupská a biskupská gymnázia jako správnou odpověď připravit i variantu, že v onom úryvku mluví Bůh; vždyť je to celé geniálně sepsané a takových výkonů by bez boží pomoci přece člověk nemohl být schopen. Žvásty o převtěleném Poláčkovi by nás dovedly do situace, že při domácí četbě Bezručova verše „Tak málo mám krve a ještě mi teče z úst“ budou nebozí středoškoláci volat k bardovi do Beskyd záchranku. Mám-li přistoupit na to, že se Poláček projektoval do Bajzy, je to úplně totéž, jako kdybych z faktu, že v expertním panelu EDUin funguje

pan Šteffl, ředitel společnosti Scio, jíž by se maturitní státní zá-
kázka jistě hodila, vyvozoval, že celý ten humbuk má nějaké eko-
nomické pozadí. Vytvářel bych ničím nedoložitelné spekulace.
A takovéto spekulace prosazuje náš konzultant jako správné
odpovědi.

Shrnuto: Do odborných věcí z humanitních a společensko-
vědních oblastí v této zemi bez skrupulí žvaní lidé, kteří v dané
oblasti nerozumí ani zblu. Že se takto jako hlupák prezentuje
i někdejší velice dobrý novinář, je snad i vydatným hlavolamem.
Nicméně jako nepronikneme do nitra Poláčkova z hlediska to-
ho, kam všude se nám mohl promítat, nelze proniknout ani do
nitra páně Feřtekova a spatřit, proč se dobrovolně na veřejnosti
stává šaškem.

(A2, č. 16, 3. srpna 2011)

Efekt reálného

Třetí samostatné album Lou Reeda *Berlin* nabízí na rozdíl od hravé pompéznosti předchozího *Transformera* syrový a drsný svět těch, jejichž osud určují drogy. Akustická kytara a bicí jsou tu odsouvány do pozadí smyčcovým orchestrem, žesťovou sekcí či mohutnými sbory. Bigbítáči-rodíče nejspíš budou souhlasit, že nejpůsobivějším místem je osmá skladba *The Kids*. Zvuk kytary je v ní totiž postupně zcela přehlušen zoufalým dětským pláčem a úpěnlivým voláním „Mommy“. Mráz běhá po zádech, protože efekt reálného funguje, byť si sebevíc můžeme říkat, jak to ve studiu pěkně namíchali.

Naskočil mi do hlavy tento příklad, když sleduji události posledních týdnů na českém knižním trhu. Žebříčky prodejnosti, ať už na webu Kosmasu, nebo na webu Svazu českých knihkupců a nakladatelů, nabídly lekcí všem, kdo by si snad ještě mohli myslet, že prodejnost knihy je alespoň trochu přímo úměrná kvalitě provedení, tedy že i zde platí známý poměr výkon/cena. Že ochota koupit knihu se odvíjí od kvality řemeslného provedení textu a od promyšlené nakladatelské strategie, jež dobře dokáže na dané dílo širokou veřejnost upozornit.

Literatura v masově mediální době vcelku logicky doplácí na to, že jí chybí událostní potenciál; je výrobnou nádob na významy, nádob, které mají tyto významy držet a nést takřka věčně. Vydání knihy prostě nemá událostní potenciál premiéry, vernisáže, koncertu, derniéry, dražby. Událostní potenciál mají pouze jevy mimotextové, ať už sklouzávají mimo text směrem

Pro propagaci svého díla nemůže autor udělat nic lepšího než výrazně a podivně zemřít.

k autorovi, anebo k vnímateli. Minulé týdny nám nabídly ilustrativní příklady obojího typu.

Jak naznačuje policejní vyšetřování, jež v Česku jako obvykle prosáklo na veřejnost dávno předtím, než bylo ukončeno a stvrzeno soudním verdiktem, pisatelku ženského čtiva Simonu Monyovou údajně zavraždil vlastní manžel. Za života si – dle poskytnutých rozhovorů, teď znovu vytažených na světlo – pochvalovala, že je takový divoký, a že s ním tudíž není nuda. Poté tedy došlo na naše moudro „všeho s mírou“; zároveň však byl vrchovatě – právě proto, že ne v prefabrikovaném textu, ale v rytmu života – naplněn žánr romance, v níž láska, žárlivost, sláva i chuť po bohatství neznají hranic a konvencím se vzpěčují, byť zcela konvenčním způsobem. Nakladatel nebohé autorky už pár dnů po jejím skonu neví, kam dřív skočit a co dřív nechat dotisknout. Týden po vraždě obsadily její knihy prvních pět míst žebříčku Svazu českých knihkupců a nakladatelů a udržely se v první desítku po celý srpen. Jistě, závěr je to cynický, ale opět se ukázalo, že pro propagaci svého díla nemůže autor udělat nic lepšího než výrazně a podivně zemřít. A důkazem univerzálnosti tohoto tvrzení budiž i příklad literatury vyššího řádu: Jana Balabána za života četlo pár desítek intelektuálů, zatímco jeho posmrtný román *Zeptej se táty* a souborná vydání povídek i románů se stabilně drží na předních místech prodeje knih.

To tedy máme – jistě že nechtěná, ale fungující – přičinění na pólu geneze. V tom, jak se činit na pólu recepce, nám dala lekcí Irena Obermannová. Puncem skandálnosti opatřila svůj upachtěný deníkoromán, nazvaný – aby i čtenář blb měl jasno – *Tajná kniha*. Mediálním ohňostrůjčům nachystala rajcovní